

Карпатські замальовки

Олександр Мінович

Гори зелені

Гори високі, гори зелені
Стежки-доріжки кру-покручені
Аж до вершини в'юняться-в'ються
В камені гострому туляться-туться
Граб і смереки гордо стрункують
Гори високі око милують.
Чисті джерела хлюпочуть-воркочуть
Просять напиться, просять умитись
В тінь-холодочку призупинитись.

Вранішня ріка

Біжить на сонці вранішня ріка
Повз мене плине-пролітає
Спішить побути у світах
На хвилях "зайчики" пускає
Річка-річенька заворожує
Гладінь-хвилею камінь стесує
Задивився я, заглядівся я
З чисто-річеньки сонцем вмився я
З ранком-ранішнім привітався я.

Гори кличуть

Чого ці гори нас так кличуть і чарують?
Чому воднораз спокусившись,
Ними невідступно мариш?
І хочеться все йти і йти, щоб досягнути найвищої вершини
Зганяють з теплих ліжок і звать-скликають у важкий похід
І нас вже не страшить ні сніг, ні холод
Ні таємнича далина...
А може: чим заберемося вище,
Тим станемо до Бога ближче?
Чи то лишень гординя підступно нами править?

Смереки

Смереки неначе стріли
В небо взялись поцілитель

Вилізли аж на вершини
В недосяжінь людині
Вітри над ними шугають
Віти розчісують-заплітають
Може вони там говорять із хмарами?
Здумали бути лісними владарями?
Може...
Та як випаде сніг лапатий
На смерекові шати
Стануть вони казковими
Новорічними-празниковими
В школі поставлять зелену ялинку
Запашну-ошатну смеречинку
Ангели-діти круг неї співатимуть
З лісу, із неба вітання прийматимуть.

Стіжок

З міста легінь-подорожник на горбочку примостився
Крутогором-темногаєм захопився-задивився
Прилетіла жужу-бджілка легіника наставляти
"Вставай-вставай подорожнику,
Без діла сидіти - час марнувати!"
Дядько Гандрій зранку косив
Підобід ворушив
Пообіді згрібав
Надвечір стіжок склав
А тут і подорожник десь узявся
Стіжком замилювався-зафільмувався:
"Гарний стіжок, гострий вершок
А сіно...
Так би й приліг з кимось!"

Греб і ліщина

Він міцно-твердий, сокира не бере
Корінням вп'явся в землю кріпко
Розкинув віття - сонце не пройде
До неба витягнувся гілко
Ліщина поруч з грабом тон-тонка
Податлива й гнучка у його тіні
Їй добре з ним, вона покірливо-м'яка
Під захистом його твердині...

Як затишно під цими кронами у жаркий літній день.

Струмок

Між вилизаних каменів струмок

З гори на долину дзвінко – скок

Шумить-жебонить, звивається

З сонцем у блиски грається

Баба Васирина

В руках патичина

Зморшок пучок

Зайшла в потічок

З пригоршні п'є-напиває

Прицмокує-примовляє:

"Файна вода,

наче я – молода!"

О. Мінович